

СІЙКА ОТГОВАРА НА ВЛЕНКА.

— Тўй дѣт' казвашь ти, сестро, имашь право,
А с л ж тїй є, кат' са взрѣми на зараво;
Ама днесъ свѣта, незнамъ казвѣхъ є станжалъ,
Кажн чє є ч и к м а з з с о к а к з п ж т з ф а н л а з ,
На с а л т а н а т з и на модн гннан
Сичкитѣ с ж о ч н т ѣ си впили!
Дрўгн-й дрўгн ама тўй женитѣ,
Тўй модитѣ . . . вєчь тѣ намъ са дўшитѣ;
Не сз гокѣти, — сз кой немож' ги отўчи.
Колко пжтѣ тѣ за тѣхъ с ж н . . . вити . . . !
(На казанница иде-а' вєднѣжъ кўчи,
Да го прѣвїйшь то пакъ тамъ си отива).
А тѣзъ мода а пд-дрўга небыва,
Като каже . . . ти й д р м а расправай,
Не та слўша ако бы шшь и славай . . .

Сєга на примѣрѣ да та чѣе дрўга,
Да виж' хўли, колко ще та рўга!
Щє ти каже: мар' ти си полўдѣла,
Таквозъ чўдо ты дѣ си видѣла?
Хи чѣ жена о л ў п' чи мода да нѣма,
Каква-й твoйтѣ вєзўмїѣ голѣма?